

**КОНВЕНЦІЯ
ПРО УЧАСТЬ ІНОЗЕМЦІВ У СУСПІЛЬНОМУ
ЖИТТІ НА МІСЦЕВОМУ РІВНІ ***

Страсбург, 5 лютого 1992 року

European Treaty Series/144

* Офіційний переклад

ПРЕАМБУЛА

Держави-члени Ради Європи, які підписали цю Конвенцію,

враховуючи, що метою Ради Європи є досягнення більшого єднання між її членами для збереження та втілення в життя ідеалів і принципів, які є їхнім спільним надбанням, а також сприяння їхньому економічному та соціальному прогресу,

підтверджуючи свою відданість універсальному та неподільному характеру прав і основних свобод людини, які ґрунтуються на гідності всіх людей,

зважаючи на статті 10, 11, 16 і 60 Конвенції про захист прав і основних свобод людини,

враховуючи, що перебування іноземців на національній території є сьогодні постійною рисою суспільств європейських країн,

з огляду на те, що постійні мешканці-іноземці на місцевому рівні мають, як правило, такі ж самі обов'язки, як і громадяни,

усвідомлюючи, що постійні мешканці-іноземці беруть активну участь у житті місцевих общин і підвищенні їхнього добробуту, а також впевнені у необхідності посилення їхньої інтеграції у місцеві общини, особливо шляхом розширення для них можливостей брати участь у суспільних справах місцевого значення,

погодилися про таке:

ЧАСТИНА I

Стаття 1

1. Кожна Сторона застосовує положення глав А, В та С.

Проте будь-яка Договірна Держава під час здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або свого документа про прийняття, затвердження чи приєднання може заявити, що вона залишає за собою право не застосовувати положення глави В або глави С чи обох глав разом.

2. Кожна Сторона, яка заявила, що вона застосовуватиме тільки одну або дві глави може в подальшому у будь-який час повідомити Генерального секретаря про те, що вона згодна застосовувати положення глави або глав, які вона не прийняла під час здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або свого документа про прийняття, затвердження чи приєднання.

Стаття 2

Для цілей цієї Конвенції термін "постійні мешканці-іноземці" означає осіб, що не є громадянами держави, на території якої вони мешкають на законних підставах.

Глава А **Свободи виявлення поглядів,** **зборів і асоціації**

Стаття 3

Кожна Сторона зобов'язується з урахуванням положень статті 9 гарантувати постійним мешканцям-іноземцям на таких самих умовах, як і своїм власним громадянам:

- a) право на свободу виявлення поглядів; це право включає свободу дотримуватися своїх поглядів, одержувати і поширювати інформацію та ідеї без втручання держави і незалежно від кордонів. Ця стаття не перешкоджає державам вимагати ліцензування діяльності радіо-, теле- або кінопідприємств;
- b) право на свободу мирних зборів і свободу асоціації з іншими, включаючи право створювати профспілки і вступати до них для захисту своїх інтересів. Зокрема,

право на свободу асоціації припускає право постійних мешканців-іноземців створювати свої місцеві асоціації з метою надання взаємної допомоги, підтримання і вираження своєї культурної самобутності або захисту своїх інтересів у питаннях, що належать до компетенції місцевої влади, а також право вступати до будь-якої асоціації.

Стаття 4

Кожна Сторона вживає заходів з метою забезпечення, щоб розумні зусилля докладалися для залучення постійних мешканців-іноземців до офіційних розслідувань, процедур планування та інших процесів консультацій з питань місцевого значення.

Глава В

Представницькі консультативні органи постійних мешканців-іноземців на місцевому рівні

Стаття 5

1. Кожна Сторона зобов'язується з урахуванням положень пункту 1 статті 9:

- a) забезпечити відсутність правових або інших перешкод, що заважають органам місцевого самоврядування, на території яких перебуває значна кількість постійних мешканців-іноземців, створювати консультативні органи або вживати інших відповідних організаційних заходів для:
 - i) встановлення контактів між ними і такими мешканцями,
 - ii) забезпечення форуму для обговорення та формулювання думок, побажань і проблем постійних мешканців-іноземців у питаннях, які особливо їх стосуються у зв'язку із суспільним життям на місцевому рівні, в тому числі діяльністю і обов'язками

відповідного органу місцевого самоврядування, та

- iii) сприяння їхній загальній інтеграції у життя общини;
- b) заохочувати та полегшувати створення таких консультативних органів органами місцевого самоврядування, на території яких перебуває значна кількість постійних мешканців-іноземців, або вжиття органами місцевого самоврядування інших відповідних організаційних заходів для забезпечення представництва постійних мешканців-іноземців.

2. Кожна Сторона забезпечує, щоб представники постійних мешканців-іноземців, що беруть участь у консультативних органах або інших організаційних заходах, загаданих у пункті 1, могли обиратися постійними мешканцями-іноземцями на території органу місцевого самоврядування або призначатися окремими асоціаціями постійних мешканців-іноземців.

Глава С

Право голосу на виборах до органів місцевого самоврядування

Стаття 6

1. Кожна Сторона зобов'язується з урахуванням положень пункту 1 статті 9 надати кожному постійному мешканцю-іноземцю право голосувати та висувати свою кандидатуру на виборах до органів місцевого самоврядування, якщо він задовольняє тим правовим вимогам, які пред'являються громадянам і, крім того, на законних підставах постійно мешкає у відповідній державі упродовж п'яти років, що передують виборам.

2. Проте Договірна Держава під час здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або свого документа про прийняття, затвердження чи приєднання може заявити про

те, що вона має намір обмежити застосування пункту 1 лише правом голосу.

Стаття 7

Кожна Сторона може в односторонньому порядку або у двусторонній чи багатосторонній угоді визначити, що ценз осілості, передбачений у статті 6, становить менший період.

ЧАСТИНА II

Стаття 8

Кожна Сторона докладатиме зусиль для забезпечення надання постійним мешканцям-іноземцям інформації про їхні права та обов'язки у суспільному житті на місцевому рівні.

Стаття 9

1. Під час війни або іншого надзвичайного стану в державі, який загрожує життю нації, права, надані постійним мешканцям-іноземцям частиною I, можуть підлягати подальшим обмеженням виключно в тих межах, які зумовлені гостротою становища, якщо такі обмеження не суперечать іншим зобов'язанням Сторони за міжнародним правом.

2. Оскільки право, визнане статтею 3а, передбачає обов'язки і відповідальність, воно може бути предметом таких формальностей, умов, обмежень або покарання, які встановлені законом і є необхідними в демократичному суспільстві в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку, з метою запобігання заворушенням або злочинам, для захисту здоров'я і моралі, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя.

3. Право, визнане статтею 3б, не може підлягати жодним обмеженням, за винятком тих, які встановлені

законом і є необхідними в демократичному суспільстві в інтересах національної або громадської безпеки, з метою запобігання заворушенням або злочинам, для захисту здоров'я або моралі чи з метою захисту прав і свобод інших людей.

4. Будь-який захід, що вживається у відповідності до цієї статті, повинен повідомлятися Генеральному секретарю Ради Європи, який інформує про нього інші Сторони. Така сама процедура застосовується, коли такі заходи припиняються.

5. Ніщо в цій Конвенції не може тлумачитись як таке, що обмежує або порушує будь-які права, що можуть гарантуватися законами будь-якої Сторони або будь-яким іншим договором, в якому вона бере участь.

Стаття 10

Кожна Сторона інформує Генерального секретаря Ради Європи про будь-яке законодавче положення або будь-який інший вжитий на її території компетентними властями захід, що стосується її зобов'язань за цією Конвенцією.

ЧАСТИНА III

Стаття 11

Цю Конвенцію відкрито для підписання державами-членами Ради Європи. Вона підлягає ратифікації, прийняттю чи затвердженню. Ратифікаційні грамоти або документи про прийняття чи затвердження здаються на зберігання Генеральному секретарю Ради Європи.

Стаття 12

1. Ця Конвенція набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного періоду від дати, на яку чотири держави-члени Ради Європи висловили свою згоду на обов'язковість для них цієї Конвенції у відповідності до положень статті 11.

2. Стосовно будь-якої держави-члена, яка висловлюватиме свою згоду на обов'язковість для неї цієї Конвенції після набрання нею чинності, Конвенція набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного періоду від дати здачі на зберігання ратифікаційної грамоти або документа про прийняття чи затвердження.

Стаття 13

1. Після набрання цією Конвенцією чинності Комітет міністрів Ради Європи може запропонувати будь-якій державі, яка не є членом Ради Європи, приєднатися до цієї Конвенції, у рішенні, що ухвалюється більшістю голосів, передбаченою у статті 20d Статуту Ради Європи, та одностайним голосуванням представників Договірних Держав, які мають право засідати в Комітеті.

2. Стосовно будь-якої держави, що приєдналася до Конвенції, Конвенція набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного періоду від дати здачі на зберігання документа про приєднання Генеральному секретарю Ради Європи.

Стаття 14

Зобов'язання, які Сторони Конвенції в подальшому беруть на себе у відповідності до пункту 2 статті 1, вважаються складовою частиною ратифікації, прийняття, затвердження або приєднання Сторони, що про них повідомляє, і набирають такої ж чинності з першого дня місяця, що настає після закінчення тримісячного періоду від дати отримання відповідного повідомлення Генеральним секретарем.

Стаття 15

Положення цієї Конвенції застосовуються до всіх категорій органів місцевого самоврядування, що існують на території кожної Сторони. Проте кожна Договірна Держава під час здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або свого документа про прийняття, затвердження чи

приєднання може визначити категорії територіальних органів, якими вона має намір обмежити сферу дії цієї Конвенції або які вона має намір виключити із сфери її дії.

Стаття 16

1. Будь-яка держава під час підписання або здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або свого документа про прийняття, затвердження чи приєднання може визначити територію (території), до якої застосовуватиметься ця Конвенція.

2. Будь-яка держава у будь-який інший час після цього у заяві на ім'я Генерального секретаря Ради Європи може поширити дію цієї Конвенції на будь-яку іншу територію, визначену у заяві. Стосовно такої території Конвенція набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного періоду від дати отримання такої заяви Генеральним секретарем.

3. Будь-яка заява, зроблена згідно з двома попередніми пунктами, може бути відкликана стосовно будь-якої території, визначеної у такій заяві, шляхом подання відповідного повідомлення на ім'я Генерального секретаря. Відкликання набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення шестимісячного періоду від дати отримання такого повідомлення Генеральним секретарем.

Стаття 17

Стосовно положень цієї Конвенції не може бути заявлене жодне застереження, за винятком застереження, згаданого у пункті 1 статті 1.

Стаття 18

1. Будь-яка Сторона може у будь-який час денонсувати цю Конвенцію шляхом подання відповідного письмового повідомлення на ім'я Генерального секретаря Ради Європи.

2. Така денонсація набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення шестимісячного періоду від дати отримання такого повідомлення Генеральним секретарем.

Стаття 19

Генеральний секретар Ради Європи повідомляє держави-члени Ради та будь-яку державу, яка приєдналася до цієї Конвенції, про :

- a) будь-яке підписання;
- b) заду на зберігання будь-якої ратифікаційної грамоти або будь-якого документа про прийняття, затвердження чи приєднання;
- c) будь-яку дату набрання чинності цією Конвенцією у відповідності до статей 12, 13 і 16;
- d) будь-яке повідомлення, отримане на виконання положень пункту 2 статті 1;
- e) будь-яке повідомлення, отримане на виконання положень пункту 4 статті 9;
- f) будь-яку іншу дію, будь-яке повідомлення або сповіщення, які стосуються цієї Конвенції.

На посвідчення чого нижчепідписані належним чином на те уповноважені представники підписали цю Конвенцію.

Вчинено у Страсбурзі п'ятого дня лютого місяця 1992 року англійською і французькою мовами, причому обидва тексти є однаково автентичними, в одному примірнику, який зберігатиметься в архіві Ради Європи. Генеральний секретар Ради Європи надсилає засвідчені копії цієї Конвенції кожній державі-члену Ради Європи та будь-якій державі, якій запропоновано приєднатися до цієї Конвенції.